Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 153 (10.536). Львів, вівторок 14. липня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—2 год. пополуд. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Бельгії 20 фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Греції 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 сот.

Чехословаччина і Ватикан.

Чехословаччина святкувала трьохсотліті роковини боротьби Гуса за волю релігійної віри. У цьому святі взяв участь президент Масарик. Ватикан почув себе враженим такою манїфестацією голови держави, яка має при собі представника Апостольської столиці і негайно відкликав свого нунція, а чеський посол при Ватикані вернувся до Праги. Причина конфлікту, який покищо не довів ще до перервання дипльоматичних зносин, лежить у тім, що вся чеська суспільність, і більшість її преси, заманіфестувала свої протикатолицькі настрої, домагаючись розділу держави від церкви. Премієр міністрів Свегля був почесним членом комітету святкування памяти Гуса, а на міністві вн. справ мав гуситський прапор.

Дуже можливо, що згаданий інцидент стане притокою до загострення конфлікту, який дозріває не віднині. Голова чехословацької держави, який полишив такий величезний вплив на формуванню світогляду своєї нації, не віднині проголошував голосно ідею відокремлення держави від церкви. „Не тільки те — писав він — що ми бачимо у нас у формулі „Los von Rom", являється характеристичним для нашої доби, але й те, що бачимо в серцях та чуємо в голосах визначних людей. Не вимагаємо тут націоналізму, але бажаємо досягти того, щоб віра була в згоді з душею нації. Вже в реформації було змагання наблизити церкву до нації". А в иншому місці: „Я стою за відділення від церкви всіх культурних і суспільних змагань. Це відділення йде поволі, але все-ж таки йде".

Ніхто нині не сумнівається, що Ватикан єднає пропаганду католицизму з політичними цілями. Останній конкордат звернений проти нашого народу є наглядним доказом, що Ватикан у поширюванні впливів католицизму вміє нехтувати тим дорогим ідеалом, про який каже Масарик: „щоби віра була в згоді з душею нації". Коли політичні інтереси церкви йдуть у розрів з політичними та громадянськими ідеалами всієї суспільности, як це трапляється нині в Чехословаччині, не диво, що вистарчить такий епізод, як святочний обхід у честь Гуса, щоби релігійні пристрасти спалахнули.

Не треба забувати, що релігійні проблеми виступають у чехословацькій суспільности в багато й багато ріжкішій формі як нпр. у Франції, де, не вважаючи на розділ держави від церкви, конфлікт з Ватиканом був предметом тільки міжпартійної боротьби в парляменті. Чехословацька суспільність не має за собою спадщини французького XVIII і XIX вв. в яких світогляд виборювався віковою творчістю великих письменників і кривавими революціями на вулицях. Молодий народ у ще молодшій державі є надто вражливий на ідеї, які звязані з питаннями індивідуального світогляду кожної інтелігентної одиниці і з питаннями перебудови деяких основ суспільного організму. У цьому й причина, що конфлікт, який у старих державах стає предметом нарад дипльоматів, у молодих нервово хвилює все громадянство.

Нема сумніву, що взаємини чехословацького народу з католицькою церквою — дарма, що частина Словаків безоглядно привязана до Риму, — є багато простійші як наші, заплутані в першій мірі нашим незавидним політичним становищем. Чехословацький нарід, який підчас останньої такої заплутаної війни виявив стільки рівноваги та ясности суспільної думки, дасть без сумніву і даній справі приклад тверезого досвіду, з якого може скористати наше громадянство, також чимало схвильоване аналогічними питаннями

Під обухом „святого декадентизму".

I. Прокажена суспільність і „епископ-апостол".

Еп. Хомишин має добре імя в Поляків („jedyny ruski biskup"), а в наслідок цього також у Римі („Епископ апостол"). Це має свої причини. Еп. Хомишин перейнятий латинізмом аж до фанатизму. Він має просту формулу, щоби виправдати вводження всяких латинських „новшеств": „Не кажім, що вони є не наші, що вони чужі і латинські. Ні! вони є католицькі. Проте ми як католики не можемо і не сміємо їх відкидати". (Набоженьство до Найсв. Серця Господа нашого Ісуса Христа, як підручник для священиків уложив Григорій Хомишин, еп. станиславівський. Станиславів 1920. стр. 40.). Що такі „новшества" (Календар, целібат і т. д.) шкідливі для нашої нації — це йому байдуже. „Бідна та нація, котру треба аж обрядом підпирати, але гірка судьба також і обряду, котрого так надуживається. У нас всьо на радість, (Тамже стр. 36). І ось з того приводу все, що наше, еп. Хомишинові просто ненависне: „наш обряд стратив атракційну силу і стався майже виключно „хлопським обрядом" (тамже стор. 38.); наше богослуження — це „дзвони, поклони — кадило, кропило" (тамже стр. 37); релігійність нашого народу — це „бізантинізм", тільки сухий формалізм; ми не є правдивими католиками, тільки половинними; правдивим католиком у нас є, як виходить з „послань" еп. Хомишина, тільки „Епископ" (одначе під тим завсіди треба розуміти тяки самого еп. Хомишина); цей „Епископ" це „Церква" (він завсіди утотожнює себе з „Церквою", хоч церква вже етимольогічно означає „збір або громаду", а не одну особу); „Епископ" хоче нас зробити правдивими католиками і має до того всі божі і людські права, але „вулиця", „погане багно", ріжні „упавші очайдухи і душегубці", „затроєні душею і гнилі серцем" ведуть проти Епископа „перфідну, злощасну, погану боротьбу", уживаючи „фалшу, клевети і безсоромної лайки та напасти" — для „Юдиного гроша"; і тому в нас „Церква", „хотяй ніби самостійна і свобідна, а однак поневолена" (тамже 31). „Епископ" любується в правдиво вуличному стилі — не тільки любується, але не може інакше писати.

Еп. Хомишин певно собі думає: Годі! Я не писав би так, як би то наша нація не така! Але вона „майже виїмкова" під оглядом розперезаности, безрелігійности, безпринціпіяльности, безхарактерности. „Я радше був би пастухом у иншій нації, як у нашій епископом!" — сказав цей „епископ" прилюдно на проповіді.

Наша нація така? Еп. Хомишин залюбки покликується на докази посторонніх свідків, на чужинців: „що вони про нас подумають собі?", „вони раменами здвигають", коли приглядаються нашій „безсоромній роботі" проти „епископа"...

Добре! Нехай прийдуть чужинці, приглянуться роботі цього епископа, і нехай нам відповідять на питання:

А якіж наслідки його „апостольської" більш як двацятилітньої праці? Сам пише: „Нагромадилось в нашім церковнім організмі много затроєних і гнилих соків, котрі грозять загладою Церкві. Можна тепер вже напевно ствердити, що если дальше такий стан потреває, то Церква у нас при змінених обставинах перетвориться в фалшиву церкву, або з часом сама розпадеться" (Лист до духовенства, сторона 9).

А все-ж той стан таки найгірший в станиславівській епархії. Не дурно сам „епископ" до своїх вірних на проповіді сказав: „я радше був би пастухом у иншім народі..." А презвитеріянський „прічер" Кузів просив станиславівців: „Дайте спокій вашому епископові бодай ще через два роки! Він найліпша про-

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 508/25. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 149 (10.431) z dnia 9. lipca 1925. w artykułach następujących: „Widhuky polśko-żydiwskoi ugody" w ustępach między słowami a) pe... ... a: II. ... b) z n... ... a: tomu ... zawiera znamiona zbrodni z § 65 a) u. k. ... dnia 8. lipca 1925 konfiskatę za uprawnioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 i. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. n. Lwów dnia 9 lipca 1925 r.
Nawel.

...ное для нас!..." І дійсно, станиславівська епархія це найподатливіший терен для всяких сект

На днях розвязав священичу кооперативу, бо догадується, що вона має на меті „згуртувати духовенство"... Краєвого Т-ва священиків св. Ап. Павла (яке поліція розвязала) навіть по його „смерти" — „не признає"; а так само „не признає" ще ненародженого нового Т-ва священиків; „Ниву", орган священиків, „осуджує"; а Митрополита обвинює, що в його епархії так діється, „немов би не було ніякого Епископа нігде в дієцезії" (Лист до духов. стор. 4).

(Докінчення буде).

Кооперативна Освіта.

Успіх кождої, отже і кооперативної праці залежить у великій мірі від підготування до неї співробітників кооператив. Це підготування здобудуть вони: 1) шляхом шкільної освіти, 2) Торговельно-Кооперативною практикою, 3) Самоосвітою, а найкраще всіми трома засобами, які взаємно повинні доповнятися.

І. Шкільна Освіта.

Можна її поділити на такі степені: Торговельно - Кооперативні курси: досі відбувалися звичайно такі курси протягом 6—12 тижнів. Я вважаю це за зовсім недоцільне, хіба, що йде про поглублення і поширення освіти старших практичних кооператорів. Для виховання кооперативного нарибку треба уладжувати річні курси для тих, що скінчили народну школу, приблизно в такою програмою:

Купецькі рахунки, 4 год., бухгальтерії, 4 год., листування і канцелярійні праці 3, торговля і векслі 3, господарська географія 2, устрій і управа держави 1. товарознавство 2, спільництво 3, каліграфія 1, ведення і ревізія кооперативи, спілкова перерібка та збут рільничих продуктів по 1 год. в II. піврощі, та практичні заняття в кооперативі у вільнім від науки часі. Такий курс мав би за головне завдання підготовлювати персонал крамниць для менших кооператив, передовсім сільських і маломіських.

Таке саме завдання для більших кооператив, повітсоюзів і централь сповняти має дво- і триклясова торговельна школа для тих, що покінчили 7 кл. всенародної або 3 кл. середньої школи. Програма її науки обіймає, крім фахових і кооперативних, ще й загально освітні предмети, отже новітні мови та історію.

Всі фахові предмети в дво- і триклясовій школі проходять основнійше і ширше, ніж на курсі, відповідно до більшого підготування молоді і довшого тривання часу науки.

Доповняючі вечірні курси, які слід уладжувати для торговельних практикантів, на скільки вони не можуть записатися бодай на річний курс. Такі курси тривають 3 роки. На І. р. вчать української і польської мови по 2 год. тижнево, на II. і III. р. по 1 год. бухгальтерії і кореспонденції на І. і II. каліграфії по 1, на III. торговлі і вексліь 1, через всі три роки по 2 год. рахунків і по 1 год. торговельної географії, вкінці бодай 1 год. на III. р. науки спільництва.

Кермуючі сили для більших кооператив підготовляє однорічний курс для абітурієнтів середніх шкіл. Викладають там: купецькі рахунки і політичну аритметику 5 год. тижнево, бухгальтерію 5, кореспонденцію і канцелярійну роботу 3, торговлю і торговельний та промисловий закон 5. суспільну економію 2, устрій держав 1, господарську ґеографію 2, товарознавство 2, стенографію 3, кооперацію 1, англійську мову 3 год. тижнево.

Його доповненням повинен конечно стати чисто кооперативний курс для абсольвентів торговельних шкіл висших курсів і академій. Мусів би він тривати 3—10 місяців, а обіймав би він науку таких предметів: теорія, історія і статистика кооперації, устрій, ведення і люстрація кооператив, кооперативне книго- і діловодство, кооперативне законодавство, культурно - освітня діяльність кооператив, податки і належитости, мита і залізничі тарифи, міжнародна торговля, рільна, промислова і торговельна політика, а вкінці семінар, де слід обговорювати ріжні питання коопер. теорії і практики. Числа годин поодиноких предметів не подаю, бо це буде залежне від часу тривання науки. Оба останні курси разом обіймали би програму повної кооперативної школи, про потребу якої в нас вже давно говориться.

Так представлялася би в нас загально схема кооперативно-торговельного шкільництва.

Розуміється, що вона не є обовязкова і совершенна. Дискусія, а ще певніше життя викличуть зміни і відхилення від неї. Рівнож нераз треба буде відступити від означених висше норм при заняттю абсольвентів тих курсів і шкіл: трапляється нераз людина з невеликою загальною, а навіть фаховою освітою, яка може бути далеко відповіднійша на якесь місце від людини висше освіченої зі становища школи, та це вважати треба би вимком, бо в нас торговельних геніїв нема, брак торговельної традиції і вироблення, тож шкільне знання відіграє і з поворотом нормальних торговельних відносин відгравати буде щораз більшу ролю. Зрештою не тільки в нас, але в більше торговельно-вироблених сусідів, а навіть серед урядових купців, якими є Жиди, фахові школи купецькі щораз більше добувають собі значіння, а їх абсольвенти випирають купців „з божої ласки". Не кажу вже про наші „купецькі таланти" воєнної доби, які так марно сходять в поля. Тож хто хоче працювати в торговли кооперативній чи приватній, мусить добути фахову освіту. А добути її в нас не тяжко. Дво- і трилітну школу та висший торговельний курс веде торговельна школа „Просвіти" у Львові, Корняктів ч. 1, вона теж в осіню має заснувати кооперативний курс і доповняючу науку. Однорічні низші курси повстають у Городенці і Станиславові, а повстати повинні по всіх більших центрах повітових, бо льокаль найдеться в наших приватних школах, а вчителі між кооператорами, учительством і правниками, тож не тяжко буде такі курси основати і вести. Діло тільки в тім, щоби родичі нашої молоді мали для них зрозуміння і туди спрямували своїх дітей, що мають хист і охоту до практичного звання. Знову наші міродайні кооператори розуміючи, що тільки належно освічені співробітники поведуть працю в кооперативах як слід, повинні тільки належно підготовлені сили приймати до праці в кооперативах та піддержати наші школи і курси наділюючи їх підмогами, а кращих учнів тих шкіл стипендіями. Також на наших кооперативах спочиває обовязок видання головних підручників для школи і кооперативної освіти та видавання органу для наукового обговорювання ріжних господарських, а з окрема кооперативних питань. Є це конечне для дальшої самоосвіти кооператорів, без якої прецінь ніяка людина, хоча би як гарно підготована, не буде робити поступу в своїм званню. Треба заснувати **кооперативний інститут**, де можна би опрацьовувати головні питання кооперативної теорії і практики. Не можна теж забувати про кооперативні зїзди, письменні і устні анкети, брошури, афіші, летючки, кооперативні свята, як важні засоби для поширення і спопуляризування кооперативного знання.

Д. Коренець.

Брат - Братові.

Бюлетень 14-ий Краєвого Комітету Допомоги „Голодному Селу" за місяць липень 1925.

Краєвий Комітет Допомоги „Голодному Селу" 21. мая 1925 року одержав від Головної Управи Українського Червоного Хреста в Харкові такого листа:

„Український Червоний Хрест, якому за час його істнування вже не раз доводилося допомагати населенню Волині, Холмщини та Галичини, з трівогою слідкував за сумними відомостями польських часописів про неврожай і голод у багатьох місцевостях

Він давно вже хотів прийти на поміч українському населенню Вашої Країни, але цьому стояла на перешкоді необхідність допомоги населенню УСРР, яке ще не зовсім оправилось після війни, голоду та всіляких інтервенцій. — Відомости останніх часів рисують нам становище сільського населення в такому темному стані, що Український Червоний Хрест вирішив прийти на поміч йому конкретно. — Головна Управа Українського Червоного Хреста вирішила надіслати до Вашої розпорядимости деяку кількість зерна ріжних культур. — Перші вагони в найблизші дні бу...

В. НІЧЛАВКО. 3)

„Синичка".

(Продовження.)

„Хто хоче яблука їсти, мусить потрясти яблінку" це була життєва максима пана вахмайстра поліції Сороки. Цю приповідку повторяв він з глибоким переконанням, скільки разів повелося йому через відповідне урядування спонукати якогось бучацького купця до відповідного дарунку для пані вахмайстрової. З „презентом" в руках ставав він гордо перед своєю подругою, підкручував вус і виголошував свою життєву максиму...

Тепер пригадала собі цю максиму панна Синичка.

Так, так, треба потрясати яблінку. Але не так, як робив небіщик тато. Це треба з иншої бочки. Підійти делікатно, приєднати для себе стару Явдоху Танасчиху, а тоді братися до сина.

Рішила і виконала: прибралася, причепурилася і пішла до Явдохи в неділю надвечером.

— Добрий вечір, вам пані Танаськова!

— Доброго здоровля, пані нау-чительці!

— Я до вас пані Танаськова попитати, чи не могли би ви мені продавати щоденно по дві літрі молока?

До когож мені звернутися, як не до першої газдині на все село? У вас Богу дякувати, кілька коров, тай одна в одну, нехай здорові будуть, такі як лані!... Бо то я змалку привикла до доброго молока. У моєї мами також господарство нічого собі. Все три-чотири дійні корови на стайні, а попри це й кілька штук ялівнику. Свині, як ялівки! Коні, як змії!

— О-о! Або то ви, панунцю, господарська дитина? А я гадала, що ви з міста...

— З міста, то з міста, бо я родом з Бучача. Та мої батьки мають землиці кілька моргів і господарку провадять також. Правду вам скажу, пані Явдошко, що і я господарку дуже, дуже люблю! І коровиці люблю на подвірю і свинки в кормничку і курочки тріскотливі і гуси біленькі, і качечки присідкуваті. Так приємно коло них заходитися, аби то все в пору дістало їсти і пити. Кожне аби мало свою правду.

— Так, так добре кажете, панунцю, то найважнійше, аби кожне мало свою правду. Бо є і такі, що то тримає худобинку, а їсти не дає, як треба. Це тільки гріх і гнів божий, а не господарка.

Так побалакала собі Синичка з Явдохою до схочу. Все, що говорила, йшло до одної мети: похвалитися перед Явдохою, що з господарського та щей багацького роду і представити себе якнайкращим матеріялом на господиню та жінку.

Відходячи, п-на Синичка лишила гроші на молоко на два місяці згори. Добре знала, що багаті селяне на гроші незвичайно ласі. Хоча Явдоха відмовлялася, грошей до рук не хотіла брати, та все те про людське око. П-на Синичка поставила гроші на скрині і стала прощатися. Взяла чорну Явдошину руку і нахилилася, ніби цілувати.

— Та що це ви, панунцю,?! Явдоха вирвала руку. — То радше я, хлопка, повинна вашу панську ручку цілювати.

— Не говоріть, пані Явдошко, такого. Яка у мене панська ручка? Як би ви побачили, якоїто господарської роботи не робили мої руки у моєї мамуні дома! А ви, пані Явдошко, так нагадуєте мені мою мамуню, що я відразу полюбила вас, тай хочу вам честь віддати. Від тої неділі почавши, п-на Синичка часто забігала до Танаськів. Все придумала собі якусь потребу...

Одначе тямила ще і про другу максиму покійного батька. „Хто мастить, той їде"... шептав бувало вахмайстер Сорока всяким інтересантам на вухо і не без бажаних успіхів... Явдосі купила Синичка в дарунку шалінову хустку, крамну запаску з когутиками і білі перлочки на шию; старому Танаськові шкіряний капшук на тютюн, порцелянову боснацьку люльку і підручний ножик у мосяжних черенках, на ремінним припоні.

Як Микольцьо Танасько приїхав домів по скінченню теольогії, то застав п-ну Синичку в школі. хоча було це в перших днях серпня, саме по середині шкільних ферій. Пояснювала вона це тим, що треба школу довести до порядку, білити, мити, провітрювати, бо вона усе любить лад і чистоту. Не міг Микольцьо і того не завважати, що обоє його батьки відносилися до учительки незвичайно приязно та прихильно. Мамуня переконувала Микольця, що він повинен піти відвідати учительку і доти наковляла і наставала, доки не сповнив її бажання.

Синичка відразу пішла приступом на Микольця. Дуже тішилася, що він не забув про неї, дуже дякувала, що її відвідав, дуже перепрошувала, що не має чим його угостити. Вітає найкрасшим, що має: Та щирим, прихильним серцем... Та всеж таки годиться хоч що-небудь перекусити. І бач, десь найшлася і знаменита горівочка, медівка, і пікантна власного виробу і шиночка, і булочки, і вино угорське, і солодощі до вина. Частувала, припрошувала і для заохоти сама їла і пила; їв і пив попри неї Микольцьо, аж кров розрушилася в жилах, а на души стало легко і весело! Тоді запропонувала прохід у поблизький лісок. Вечерком так приємно у лісі: холодець і запах живлякого зілля... Ах, як хочеться жити! — Любуватися життям, його красою, молодечим здоровлям, свіжими пориввистими його силами...

(Продовження буде).

дуть нами вислані. Ми хотіли би, щоб зерно пішло головним чином на допомогу дитячому населенню, бо ми на своєму тяжкому досвіді знаємо, що підчас голоду, якраз воно найбільш терпить від цього лиха".

Лист підписаний Головою Управи п. Лінниченком, членом Головної Управи І. Холодним, секретарем Ціховським.

Перших присланих десять вагонів збіжжа Краєвий Комітет розділив так:

Яворів 2 вагони, Мостиска 1, Рудки 1, Добромиль—Бірча 1, Турка—Бориня 2, Стрий—Жидачів—Сколє 1, Станиславів 1, Кремянець 1. — Розділ переведено Повітовими Комітетами при участи кооперативних організацій. Згідно з побажанням Українського Червоного Хреста Краєвий Комітет у висланих ім Повітовим Комітетам інструкціях з приводу розділу зазначив, що допомога призначається в першу чергу для тих родин, де є діти.

ВІДГУКИ ДНЯ.

ФРОНТ ПОЛІТИКІВ ПРОТИ ФРОНТУ „ПРОСВІТИ".

Розглядаючі успіхи Штайнаха і Воронова на полі відмолоджування ненаситних діду[ган]ів і претенсіональних матрон зворушили не тільки палких людей, але й холодне каміння. Старенька, згорблена і покопчена камениця „Просвіти" у Львові забажала й собі помолодніти та пригадати давні часи дівування і молодицтва.

І покликала до себе львівських Штайнахів з Технічного Товариства:

Панове! Люде з мене сміються, пальцями показують. Зробіть що, „щоби я була як сонце ясна, як зірка красна, щобим зорнула весь світ до себе..."

— Пані — кажуть інженерські оператори — треба буде пам боки пообивати, лице здряпувати, — боліти буде.

— На відмолодження я від пятьдесять літ готова. Робіть що хочете.

І оператори взялися за роботу.

Різали, шпурували, пробивали, масували, затинковували і підмальовували.

Будинок „Просвіти" дорогий нам усім, го й не диво, що на Ринку вистоювали цілі гурти Українців і додавали своїх чотири гроші до інженерських заряджень.

Одного дня вирнув з-за руштовань відмолоджений напис: ТОВАРИСТВО ПРОСВІТА. Напис нічого собі — великий і виразний, але... червоний! І ще до того на білому тлі.

Між львівську Україну наче хто бомбу кинув. Професори, радники і инші достойники не могли дати собі ради. Як то? На нашій найстаршій інституції напис: червоний на білім?!... А смерити то вже бігали, чи-би ділі кусень центросоюзового типа „Мута"...

— В сторону Варшави моргають! — говорили одні.

— То певно вплив угодового „Діла"! — віддав якийсь радикальний симпатик.

— Всюди той Федорців! — влучно догадувався хтось третій.

Другого дня виринула инша гадка.

— Маю вражіння — вносив „добре поінформований", що це залицяння до Sowietów... — і показував рукою на схід.

А далі помовчавши:

— Хто зна, що за день-два буде... Не зашкодить асекурація...

А чоловічок, що слухав учорашніх і нинішних домислів, ударив рукою по чолі:

— От хитрі Малороси! Довго Просвіта не пускала фарби. Аж тепер пустила. Але що: сказано хитрі Малороси! І Богові свічка і чортові огарок. На два боки!...

А делегат з провінції пустив сльозу і каже:

— Добре на два боки, а де ми?! А де наша національна краска?! А де наші ідеали?! Хто сміє топтати наші найсвятіші почування?!...

Заворушився від тих слів народ, ще більше як після 14 марта 1923.

І почалося:

„Народний Комітет" відбув два довжезні засідання і рішив протестувати.

Зарод Радикалів вийшовся, счинив крик і громи хлопським параграфом.

Зарод „Партії Праці" не зібрався з огляду на навал організаційних робіт, але думав зробити щось у тім напрямі.

„Організація Українців міста Львова" постановила заложити святочний протест проти нечуваного, неоправданого, невмотивованого і т. д. і т. д. факту.

Відтак „Ідеальні" чинники не на жарти пе-

рестрашаться і певно за пару днів блисне напис — нашим рідним золотом.

Заслуга в тім буде „не одної групи чи партії, але нашої зорганізованости й однодушности в справах більшої ваги.

Галактіон Чіпка.

В останній хвилі довідуюся, що відпоручники схвильованої опінії дістали від голови Просвіти „заспокоюючу" відповідь, що червона краска необхідна як грунт під золото.

Нехай би було й так, але чому в календарях „Просвіти" свята друковані червоною краскою?!...

З чудес техніки.

Електро-магнетична машина до диктату і радіоапарат.

Недавно докінчено проби над новим цінним винаходом у берлінському телеграфічному товаристві (Berliner Telegraphie-Gesellschaft m. b. K.). Відбулися засідання і довершено експериментів — з виключенням ще публики — що доказують ще раз універсальне значіння нових технічних здобутків. Вже дещо давнійше (тому 25 літ) займався данський інжинір Waldemar Poulsen тою самою проблемою, що її примінено недавно практично у телеграфічному товаристві в Берліні. Вальдемар Poulsen мав на меті затримати акустичні знаки, тони і звуки ріжного роду, електромагнетично на сталевому матеріялі у той спосіб, щоби пізнійше при даній нагоді вони змогли знову завзучати. 18 літ працював над тою справою у берлінському телеграфічному товаристві інжинір д-р Курт Штіле (Dr. Kurt Stille), думав над конструкцією електромагнетичної машини.

Тонкий сталевий дріт вдержує на своїх двох шпульках всі тони і звуки мови чи музики і т. и. Цього не можна по ньому я його зовнішнього виду ніяк пізнати; звуки не зазначують як в парльофоні або грамофоні ніяких рисок. Сталевий дріт, до котрого вони заходять, магнетизується то слабше то сильнійше, відповідно до сили дрогань мови — а цього всього не видно. Це все діється ось так: тони, післані через мікрофон, вправляють у дріжання електричну течію. Течія перепливає крізь звої малого електромагнету.

Тут змінняється або ослаблюється магнетизм після ритму електричної течії, отже й після ритму мовних дрогань. А відси переноситься ріжно сильний магнетизм, знову відповідно до мовних дрогань на дріт, біля електромагнету. Коли диктат скінчений, ціла промова або музичний твір находяться у цілком невидимому магнетичному письмі на сталевому дроті. Опісля можна видістати протилежним шляхом: переміною магнетичних в акустичні дрогання — кожної хвилини промову чи музичний твір.

Вищість тої електромагнетичної машини над механічним парльофоном або грамофоном очевидна. Нема тут ніякого шуму, ніяка голка не скрегоче на плиті, тільки відбуваються цілком нечутні електромагнетичні процеси. Далі — не стирається зайво уживаний матеріял як при парльофоні. При парльофоні треба по кожночасному ужиттю його як диктуючої машини обтерти восковий звій, якщо має він знову служити новому диктатові. Не так воно при електромагнетичній машині до диктату: досить потиснути гудзичок — і цілий зміст дроту вже зник.

Можна вдруге дроту уживати. При цьому дріт не нищиться довгий-предовгий час. Дальше: парльофон можна вживати тільки кілька хвилин; опісля треба перервати диктат, бо восковий звій покритий увесь знаками. Зате електро-магнетична машина до диктату так уладжена, що можна говорити до неї (або в неї) дві цілі години. Десять до двацять кільометрів сталевого дроту так на шпульні тісно звиті, що в силі приняти 25 до 50 сторін звичайного машинового письма.

Користування цею машиною просте. Диктуючий має перед собою малий апарат, цілком подібний до телефонічного. Властива машина може бути навіть у другому домі. Диктуємо почуте в телефон. Бажаємо хвилину подумати: тиснемо гудзичок — і машина задержується. Другий гудзичок вправляє машину знову у рух. Бажаємо почути повторення речень, тиснемо знову за гудзичок, машина гонить у зад — і бажане сповняється. Бажається поправити якесь речення — трудність, що її не могли виминути попередні машини до диктування. Тут вистарчає натиск на слухавку — і можна поправлене речення сказати знову в телефон: лихе речення автоматично вичеркнене.

Стенотипістка, що опісля бере на папір диктат, може пустити машину такою повільною ходою, що зможе слово за словом писати за нею.

При дальшому вибудованню й уліпшуванню апарату вжито багато способів універсального значіння. Тому, що тони приймає машина електромагнетичним шляхом, а електричні явища можна повести після вподоби далеко, самозрозуміло, що диктуючий не звязаний простірно з машиною. Він може диктувати пр. в Київі — а диктат приймається пр. в Ню-Йорку. Треба тільки прилучити апарат до телефонічного проводу.

Одначе і дротяних проводів тут також не конче треба. Електромагнетичну машину можна вживати й бездротним шляхом. З того видно, які можливости перед тим винаходом, особливо також на полі радіонауки. Ця машина може приймати і виповідати все, що почує через радіо. Треба її злучити тільки з радіо-апаратом. Тоді можна буде почути одноразові виступи в радіо славних мистців, концерти співаків і орхестр, драматичні вистави не тільки один раз, але й довільно часто. Навіть фахові люде не могли ствердити підчас найновійших проб у Берліні, що є оригінальний виклад, а що повторення його при помочі „говорячого дроту". А це значить, що незабаром буде можна піднести на висший рівень мистецькі радіограми, а це знову має також чимале значіння для нас усіх з ріжних причин.

Е. Я.

НОВИНКИ.

— **Конституція в практиці.** Дня 5 VII. ц. р. відбулися загальні збори „Просвіти" в Хлібичині лісні[м], повіт Коломия, в домі Анастазії Максимів. Вночі того самого дня прийшов до Анастазії Максимів комендант місцевої станиці Кравзе і почав випитувати її, що то були за збори, що на них говорено і чому вона не просила його за позволення на збори. Коли жінка сказала, що не памятає добре, що на зборах говорено, тоді комендант крикнув на ню „Шляк би тебе трафив, ти вощо спроваджуєш большевиків" і ударив її три рази палицею по голові, а раз штовхнув палицею у груди. Опісля перешукав цілу хату, а знайшовши футерал від скрипки забрав зі собою. При цім кричав: „На що ти спроваджуєш большевицьких бандитів, я тобі покажу, я вас научу"... З цього видно, що пан гоміцай наслухався немало подібних епітетів на адресу „Просвіти" і від своїх наставників, коли ними пописується при кожній нагоді.

— **З українських мандрівних театрів.** „Український Наддніпр. театр під дир. М. Бойка", просить нас подати до відома, що Вп. артист і режисер М. Комаровський обняв арт. провід цього театру. Досі він працював в українським театрі під дир. Міткевичевої. Рівночасно перейшла і дружина п. Комаровського — відома театр. артистка Український Наддніпр. театр під дир. М. Бойка, після кількох виступів на Покутті, переїзджає на Лемківщину і в Коросесівку.

— **З львівського багна.** Під датою 11. липня приносять львівські часописи ось три приклади морального рівня повоєнного Львова. 13-літній хлопчина Рудольф Бранцкі зімлів на вулиці від затроення кокаїною. Слідство виказало, що це орудія довшого часу удержувало зносини з 30-літньою проституткою Ярошувною. Ярошувна, знана злодійка як налогова кокаїністка, заманила хлопця до себе і навчила його вживати цього небезпечного наркотику. Хлопець попав швидко в налір і останним разом, зажиши більшу скількість, стратив притомність та впав на вулиці. Другий випадок, це вдушення немовляти. Катерина Томашевська, 40-літня сторожиха привела на світ нешлюбну дитину і вдушила її на стриху. Сусіди, які нічого не прочуть, завважили і цей злочин та дали знати до поліції. Третій випадок найбільше трагічний, це самовбійство жінки з причини зради чоловіка. Кельнер Людвік Пайонк від ряду літ ошукував свою жінку, яка його безгранично любила. Не помагали ніякі заклятя і просьби бідної жінки — Пайонк весь вільний час проводив на забавах і гулянках з веселими дочками Коринту. Критичної ночі жінка довідалась про місце нічної забави, при вул. Вірменській, пішла туди і заставши в кімнаті чоловіка в жіночім товаристві, кинулася з третього поверха крізь вікно на вулицю і забилася на місці. В усіх трьох випадках не мали польські газети сатисфакції дописати при героях слова „Русін".

— **Щасливий припадок.** В попередньому числі подали ми звістку про „ревне nadużycia" в дирекції залізниць у Варшаві. Винуватці цього „легкого надужиття" втікли в невідомім напрямі. Нинішні польські часописи подають, що винуватців зловлено. Є ними: Бр. Вертиньскі „рахмістш", Ад. Фалішевскі заступник начальника І. відділу, Бр. Маєвскі ляжник і Недасьскі, канцеліст.

— **Погоня за реклямою.** В Парижі відбувається тепер декоративна виставa. З цієї нагоди порішив міський сенат столиці ілюмінувати вежу Айфля. Але видатки на освітлення величезної будівлі показалися такі великі, що сенат зрезигнував. Тоді зголосився до них один фабрикант автомобілів і згодився уладити ілюмінацію своїм коштом під умовою, що на самім шпилі вежі помістить реклему своєї фірми. Сенат погодився і почалася робота. До ілюмінації ужито 200 тисяч жарівок та ламп і пятнайцять тон електр. дроту. Освітлення вежі на один вечір коштує 50 тисяч франків. Цікаво, що після фабриканта автомобілів зголосився фабрикант мила, який зобовязувався не тільки освітлювати вежу своїм коштом, але й платити містові величезну суму.

— **Заробіток англійських письменників є дещо більший як українських.** Письменник Гол Кейн заробляє річно 60 тисяч фунтів (міліон пятьсот тисяч дол.), Джемс Беррі 45 тисяч ф., Арнольд Бенетт, Уельс і Бернар Шов коло 20 тис. ф. Менші письменники заробляють теж немалі суми, так що не потребують гризтися кінцем місяця. На такі заробітки впливає дві прикмети Англійців: багатство і охота до читання.

— **Знову спеки в Америці.** Східну полосу Сполучених Держав навістили нові спеки, які потягають багато жертв. В Чікаго вмирає від сонячного удару по кілька, а то й кільканацять людей денно. Трохи тієї горячі перенести би до нас, то і їм булоб ліпше і ми не мерзлиб у... липні.

— **Частинне обниження пашпортових оплат.** З Вашінгтону повідомляють, що пашпортові оплати за вступ до Америки обнижило правительство тільки відносно Шведії, Швайцарії, Болгарії та Еспанії. Що решти країв оплати остають ті самі.

З судової салі.

Процес Коригабера і тов. — за обманство і вимушування.

Дальші зізнання обв. Микитина.

Третього дня розправи далі зізнавав обв. Микитин. В день приїзду президента Войцєховского до Львова був Микитин при Краківській вулиці та бачив, як президент входив до вірменської катедри. Потім пішов Микитин на Замок, а звідси додому. З дому пішов на вул. Сокола, щоби перечитати безплатно розліплені там польські газети. Від третьої години йшов через пасаж Міколяша, а вийшовши з нього на вулицю Коперника, побачив товпу людей. Задержався біля кавярні „Де Ля Пе". По кількох мінутах почув серед публики шепоти про те, що зближається президент. У хвилині, коли переїздив президент, вилетів у воздух якийсь пакет, що вилетів із товпи, але хто його кинув, обжалуваний не знає.

Микитин здєнервований замахом бі[г]ав по вулиці і звідтак пішов на Високий

З...ок, де дізнався від комуністів, з якими стрінувся, що атентат не вдався, та що Паньчишин має виїхати на другий день до Золочева для поновлення атентату. Звідси удався він до нареченої, до помешкання Коригаберів. Там донька Коригабера Ка'ня запитала його про те, чи правда це, що виконано атентат, а також, чи правда, що виконав його Штайгер? Обвинувачений нічого не відповів, тільки усміхнувся, що зрозуміли як сумнів що до особи виконавця атентату. На другий день по замаху стрінувся Микитин під театром із броварняним робітником Лотоцьким. Обидва розмовляли про політичне положення, при чому Микитин висловив здогад, що Українці „з причини признання Лігою Народів мандату на 25 літ над Східною Галичиною будуть активно проти цього демонструвати в особі президента". Микитин здивувався, що атентат не вдався. На те здивовання відповів Лотоцький таке: „Стефцьо (Паньчишин) розумний хлопець, він иниі щось зробить". Ці слова Микитин зрозумів так, що з огляду на невдачу атентату у Львові, Паньчишин мав його виконати в Золочеві. Далі Микитин доказує на основі своїх записок, чому він підозріває у виконанню атентату Паньчишина. Паньчишин був терористом, про що зов. довідався з початком 1924 р. За те й виключили були Паньчишина з партії, бо комуністи не визнають індивідуального терору, тільки масовий. Індивідуальний терор комуністи вважають шкідливим для партії. Далі знав Микитин, що Паньчишин брав участь у атентаті на Пороцінію, а пізнійше брав участь і в спробі звільнення з тюрми Багінського і Вечорковича. Коли свого часу були в ґазетах широкі звіти про перебіг того атентату, то Паньчишин сказав Микитинові: „Це моя робота".

Комісарові Кайданові Микитин не сказав нічого про те, що Паньчишин і Фідик хочуть виконати атентат, а висловив це символічно в листі словами „periculum in mora!" Ком. Кайдан обурився кажучи: „ви уживаєте тільки фразеольоґії та демагоґії". Тому, що Кайдан не стрічався потім із Микитином, хоч знав, що він має інформації про атентат, то обвинувачений теж не старався навязувати контакту з ним.

Стрінувшися з Коригабером, той останній запитав його, чи він зможе свої відомости відносно атентату повторити. На це Микитин висловив свою згоду. Коригабер визначив йому сходини на другий день рано. Другого дня рано пішов він із Коригабером до друкарні Єгера, де запізнав знакомого комуніста, що там працював. Коригабер розмовляв деякий час з Єгером у двійку, а потім всі разом вийшли. При вул. Шайнохи стрінувся з Глязерманом а потім приступив до нього і сказав: „є якийсь купець"... а що далі ґоворив, не памятає. По хвилині від вул. Сикстуської появився Єгер із Дворніцким і Міццом. Дворніцкі звернувся до Микитина з пропозицією близшої розмови.

Колиж Микитин йому заявив, що до ніякого публичного льокалю на розмову не піде, то Дворніцкі запросив його до свого помешкання. У себе потрактував його Дворніцкі лікером а по хвилі запитав: „кілько хочете за зізнання?" Я відповів, що хочу 5000 долярів, уможливлення виїзду за кордон, зміни свідоцтва зрілости на инше назвиско і накінець запевнення, що моє імя не буде в часописях". На запит предсідника каже: Пять тисяч долярів мені жертвував Дворніцкі за зложення зізнань проти Паньчишина і Фідика. Далі Дворніцкі заявив, що має в цій справі уповноваження від Єґера. Врештою в брамі при Сикстуській вулиці Єґер заявив мені, що згодиться на всі мої умовини, які прийме Дворніцкі. Той останній списав умовини та зажадав, щоби я йому представив цілу справу атентату та подав назвиська виконавців. Цього я відразу не зробив, але щойно пізнійше. Я подав, що бачив Паньчишина при вул. Руській, що знав про те, що він терорист. Здається, що подав я за виконавців Паньчишина та Фідика. По тім я не хотів зізнавати і повернув Дворніцкому 50 золотих.

Провідник трибуналу: Коли ви не хотіли зізнавати, то чого Ви приходили до Дворніцкого? Обв. Туди завів мене Коригабер. Тут зарядження перерву.

По перерві зізнавав Микитин далі: Дворніцкі заохочував мене до зізнань, радив не бути божевільним, бо з долярами пливе до рук щастя, а кожна людина мусить чейже якось жити. Далі Дворніцкі заявив мені, що заробимо обидва, що мусить заробити, бо має за малу емеритуру і „за гроші вродла би навіть рідну маму". Колиж я не хотів говорити і просив, щоби мене пустив, то Дворніцкі запитав, чи зможу ті зізнання зложити перед Єґером. Потім зателефонував Дв. до Єґера і Глятермана. Вони явилися та пішли з Дворніцким до другого покою, де щось конферували, а потім вернули та візвали мене, щоби я зізнавав перед ними все, що передтим розказував Дворніцкому. Заохочували мене при цьому аж 4 години. Конференція тягнулась шість годин. Всі вони напирали на мене, щоби я видав назвиська виконавців атентату та указували мені на великі матеріяльні користи, які з того приводу мені усміхаються. Далі запевнювали, що дістану гроші, а коли я подав за малу суму, то вони дадуть мені більшу. Тоді Дворніцкі подиктував мені таку декларацію: „Я, Микола Микитин, цим свідчу, що виконавцями атентату є Стефан Паньчишин і слюсар Фідик". Поставили на тій декларації дату, а потім я її підписав. Підписавши декларацію та давши обіцянку явитись на другий день, я видістався від них.

Передтим показав мені Дворніцкі шкіц ситуації атентату і візвав мене, щоби я показав на шкіці, де стояли обидва виконавці. На відповідь у цій справі сильно налягали Дворніцкі та Єґер. Я місця не показав, а вони заявили: нарисуйте, то ми Вас пустимо. Тут обвинувачений заявив, що почуває себе змученим і не може зізнавати. Супроти цього провідник Трибуналу радн. Д-р Франке перервав розправу до слідуючого дня.

На слідуючий день в суботу далі зізнає Микитин. На вступі вносить поправку до попередніх зізнань, що до Лотоцького блукав не 6. IX. а 5. IX. отже в день атентату. Спочатку на домагання Дворніцкого не подав місця, з якого кинено бомбу. Пізнійше одначе вистудіював ситуацію з „Віку Нового" та „Хвилі" і зізнав Дворніцкому, що бомбу кинено з рога вулиці Леґіонів та Коперника з того місця, де є будка. Це місце зазначив він олівцем на ситуаційному пляні. Тепер каже, що все то була „блаґа". Зізнання ці зробив на основі лектури названих ґазет. У ґазетах було подано, що атентату доконали бльондин і брунет. Він за бльондина взяв Паньчишина, а за брунета Фідика, хоч їх там на очі не бачив. У Дворніцкого був кілька разів. Той обіцяв йому дати гроші, але не давав. Супроти цього Микитин відмовився від дальших зізнань. Дворніцкі заявив, що справи з рук вже не випустить. В тому часі запросив його Коригабер до своєї канцелярії, де були Єґер і посол Розмарін запитав Микитина про все, що він знає в справі атентату. Розмарін випитував, чи все те правда, бо як би було неправдою, то це була би велика компромітація перед Українцями. Несподівано покликали на поліцію наречену Микитина К. Штайнівну. Вона зізнала, що її наречений Маріян Потурай виїхав до Чех (Потурай — це криптонім Микитина). 19. X. в помешканню Коригабера застав він Розмаріна підінсп. Пьонткевича та Савіцкого. Пьонткевич допитував за Паньчишина. Микитин подав, що він служить у війську в Каліши. Пьонткевич сходився з Микитинам ще окремо, дав йому 300 зол. і обіцяв опіку. Потім дав йому пашпорт на фальшиве імя Яна Яніцкого, та обіцяв посаду ком. поліц. у Варшаві. Крім цього їздив Микитин до Варшави та до Каліша, де він агноскував Паньчишина. Коли вернув до Львова замешкав у Подільському готелю, де його берегли агенти поліції. З метою видобуття зізнань із Паньчишина замкнули Микитина разом із ним до одної кімнати на іспекції поліції. Цілу ніч одначе вони зі собою не балакали. Микитин боявся Паньчишина. Конфронтацію між ними обома перевів підінсп. Пьонткевич. При конфронтації Микитин потвердив усе те, що зізнав у слідстві, а Паньчишин все заперечив та назвав це „безличною брехнею". Пьонткевич показував Микитинові Паньчишина плащ та кашкет і питав, чи у них був Паньчишин убраний в момент кидання бомби. Микитин сказав, що так. На цьому розправу перервано та відложено її до понеділка.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Обєднання.

В суботу, дня 11. липня відбулися у Львові обєднуючі збори Українських Політичних Угрупувань: Трудової партії (обох груп), партії Національної Роботи („Заграва") і Національної Групи послів із Української Парляментарної Репрезентації разом з їхніми однодумцями з Волині, Холмщини, Полісся та Підляша. На зборах принято спільну політичну плятформу і відозву до українського громадянства. Партію названо: „Українське національно-демократичне обєднання (УНДО)". Збори вибрали Центральний Комітет Партії (тіснійшу Управу) і Народній Комітет (ширшу Управу). Головою партії вибрано Д-ра Дмитра Левицького. Про подробиці в слідуючому числі.

Революція в Еквадорі.

Доносять про вибух кровавої революції в Еквадорі. Військова влада повалила істнуючий уряд і перебрала власть у свої руки. На чолі революції ген. Франциско Гомец делля Торре.

Росія війною проти Англії.

Фрунзе в промові до черв. армії освідчив, що черв. армія мусить бути приготована до війни з Англією, бо є підстави припускати, що Англія виступить проти Китая, а Росія звязана договором з ним і не може бути безчинною, коли Англія і Японія заміряють його поділ.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

✝

Д-р МИХАЙЛО КОРОЛЬ

адвокат в Жовкві, б. посол до австр. парляменту, член Надзірної Ради Краєвого Банку, член Української Національної Ради і член Надзірної Ради Т-ва „Дністер" і основник богатьох українських товариств

помер дня 11. н. м. заосмотрений св. Тайнами в 69. р. життя, по тяжкій і довгій недузі в Санаторії Червоного Хреста у Львові. Похорони відбудуться у Жовкві, дня 15. в. м. о год. 11. рано, на які рідню і знайомих запрошує **Жінка і сини.**

✝ Посмертні згадки.

В неділю ц. м. помер у Львові **Д-р Михайло Король**, адвокат із Жовкви, довголітній посол соймовий і парляментарний. В понеділок 13. ц. м. о 5. год. по пол. відбудеться панахида, в передпохороннім домі при вул. Кохановського ч. 96. Похорон відбудеться в Жовкві в середу, о год. 11. перед полуднем. В. Й. П.!

Гавриїл Сорохан, абсольвент медицини, помер у Коломиї дня 29. мая ц. р. Небіщик походив зі села Рожнова косівського повіту. Гімназійні студії покінчив у коломийській українській гімназії й там здав іспит зрілости в 1911 р. Опісля записався на медичний виділ львівського унів. Як переважна часть нашої молоді, так і небіщик мусів на університеті зводити тяжку боротьбу з матеріяльними недостачами, а проте у своїому часі зложив майже всі іспити, бо належав між своїми товаришами до найздібнійших. Прийшла світова заверуха й пірвала зі собою й небіщика. Як санітарний хорунжий ділив долю й недолю 24 піх. полка. Жовніри зверталися до нього як до рідного батька, бо він умів погодити суворі воєнні санітарні приписи з людським серцем. За часів української влади повнив лікарську службу в запаснім коші в Коломиї, де весною тогож року перебув — набавившись від хорих — тиф і червінку, якої наслідки тягнулися аж до смерти. Хоч як небіщик мрів і рвався до покінчення студій та зложення останнього іспиту, однак цього йому не судилось, бо невмолима смерть перервала нитку многонадійного життя. З запрацьованого вже на смертній постелі гроша призначив небіщик 25 зол. на фонд українських інвалідів, а 25 зол. на „Рідну Школу". В. И. П.!

ОПОВІСТКИ.

Український хор Д. Котка:
у вівторок 14.VII. м. Угнів.
у середу 15.VII. м. Угнів. 2150 189
у четвер 16.VII. м. Белз.
у пятницю 17.VII. м. Белз.
у суботу 18.VII. м. Камінка струм.
у неділю 19.VII. м. Радехів.

Український Театр під дир. І. Когутяка.
Сколе. — Саля маґістрату.
Четвер 16.VII. „...".
Пятниця 17.VII. „Блакитний лис".
Субота 18.VII. „Сирітка Хася".
Симеаідсько дижне. — Саля „Просвіти".
Вівторок 14.VII. „Барон Кімпель".
Середа 15.VII. „Маруся Богуславка".
51 2—3

За редакцію відповідає О. Костин. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.